

Іванов-Ахметов, графіка

Образотворча мова – універсальна і кожен, хто відчуває живопис, може її зрозуміти. Більше того, прочитання картини, в цьому випадку графіки, в її витончених графічних структурах, в її рисах і тінях, які змальовують будинок, арку, людину або іншу фігуру, різноманітні форми, початковий сенс яких можливо і не завжди відомий, - всі ті зрозумілості, як і колористичні або ж згустки кольорів в їхній таємності – все це залишає враження витонченої сучасної картини – графіки.

Важко в представленому опусі виявити якусь українську своєрідність, крім авторської, а вона виходить за межі всіх стильових або якихось інших визначень – в сферу чистої естетики. Вражає уважність автора, якою він виражає себе в класичних техніках, котрі вочевидь вимагають набагато більше терпіння (і вмінь), ніж це диктує сучасний ритм життя. Тому погляд на цей опус, створений в часі між 2002 -2006 роками, вносить спокій, а близькість знайомого (і нам особливо приємного) адриатичного краєвиду надає нам якесь імагінарне право сприймати автора як „свого”.

Відтиски на старих географічних мапах, по суті, на якихось пробних і незавершених, отже на своєрідних „відходах виробництва”, нових графічних (по суті, малюнків) структур надає цим творам Іванова ще один прояв модерності, який нам дуже близький, і який можливо, більше від всього іншого підтверджує натхненність (матеріалу, форми, і, нарешті, самого життя) як мистецьку своєрідність.

Бранка Хлевняк